

PSALMEN

128-134

De laatste opgangsliederen beschrijven verdere stappen op de geestelijke pelgrimstocht.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/psalmen/128-134

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Psalm 128: zegen en geestelijke vruchtbaarheid	5 min	4
2	Beproevingen en de vijanden van Sion	4 min	6
3	Overwinning en groei door beproevingen	3 min	9
4	Zondebesef vanuit de diepte	4 min	11
5	Vergeving en hoop voor Israël	3 min	13
6	Nederigheid na geestelijke groei	3 min	15
7	Als een tevreden kind bij God	3 min	16
8	Salomo als schrijver van Psalm 132	3 min	18
9	David verlangt een huis voor de ark	2 min	19
10	De ark vindt haar rustplaats in Sion	3 min	21
11	Priesters, koningschap en geestelijke gaven	2 min	23
12	Jezus voltooit het priesterlijke werk	2 min	24
13	Leren rusten in het volbrachte werk	2 min	25
14	De zegen van eenheid onder broeders	2 min	26

15	Aärons zalving als beeld van Christus	2 min	28
16	Pinksteren: zalving door eenheid	2 min	29
17	Verdeeldheid belemmert de zalving	2 min	30
18	Eenheid als tijd van verkwikking	2 min	31
19	Jezus bidt om een verenigde gemeente	4 min	32
20	Eenheid als bestemming van de gemeente	3 min	34
21	Verdeeldheid als teken van onvolwassenheid	2 min	35
22	God voltooit zijn werk van eenheid	4 min	37
23	Psalm 134: voortdurend voor Gods troon	2 min	38
24	Altijd bij de Heere in zijn tegenwoordigheid	3 min	40
25	De opgangsliederen als pelgrimstocht	4 min	41
	Om verder te lezen		44

1

Psalm 128: zegen en geestelijke vruchtbaarheid

We gaan nu naar Psalm 128.

Een pelgrimslied. Welzalig is eenieder die de HEERE vreest, die in Zijn wegen gaat. Want u zult eten van de inspanning van uw handen; welzalig zult u zijn en het zal u goed gaan. Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok binnen in uw huis, uw kinderen zullen zijn als jonge olijfbomen rondom uw tafel. Zie, zo zal zeker de man gezegend worden die de HEERE vreest. De HEERE zal u zegenen vanuit Sion; u zult het goede van Jeruzalem zien, al de dagen van uw leven. U zult de kinderen van uw kinderen zien. Vrede over Israël!

PSALMEN 128:2-7

Dit is duidelijk een zegen die de Joden in de dagen van het Oude Testament graag zouden ontvangen. Het idee van een lang leven, voorspoed, veel kinderen, lang genoeg leven om je kleinkinderen te zien, enzovoort, in Sion — de zegeningen van God ontvangen en onder dit soort zegeningen leven — geeft min of meer het ideaal weer waarnaar een Jood onder het oude verbond zou verlangen.

Voor ons spreekt het misschien meer in algemene zin over voorspoed en vruchtbaarheid bij ons werk. Wanneer ik het woord ‘voorspoed’ gebruik, gebruik ik het natuurlijk niet in de betekenis waarin welvaartspredikers dat woord gebruiken, waarbij ze noodzakelijkerwijs financiële voorspoed bedoelen, al lag dat beslist ook in sommige van deze verzen besloten. Maar voor ons is er veel geestelijke vrucht die God in ons leven voortbrengt. Er is productiviteit; ons werk levert resultaten op.

Daarover wordt in vers 2 gesproken:

Want u zult eten van de inspanning van uw handen; welzalig zult u zijn en het zal u goed gaan.

PSALMEN 128:3

Dat wil zeggen: je gaat naar buiten en werkt op het land, en je zult de vrucht ervan kunnen eten. Als je daarentegen de zegen van de Heere niet had, zou je misschien naar buiten gaan en werken, maar de oogst zou kunnen mislukken en je zou er nooit van kunnen eten. Het idee is dat je werk beloond zal worden met vruchtbaarheid die voldoening geeft.

Je vrouw zal vruchtbaar zijn. In die tijd waren vrouwen er natuurlijk niet zozeer voor het gezelschap als wel om kinderen te krijgen, omdat het voortbrengen van veel kinderen werd beschouwd als de waardevolste dienst die zij voor een gezin konden verrichten. Daarom benadrukt hij dat de vrouw als een vruchtbare wijnstok zou zijn. Er staat:

Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok binnen in uw huis, uw kinderen zullen zijn als jonge olijfbomen rondom uw tafel.

PSALMEN 128:4

Het eigenlijke Hebreeuwse woord betekent 'binnen in het huis'. Sommige vertalingen zeggen: 'aan de binnenmuur van het huis'. Maar het punt is dat de vrouw in huis zal zijn, in tegenstelling tot de onbetrouwbare vrouw die ik in Spreuken noemde, van wie de voeten altijd buitenshuis zijn. Deze vrouw is niet buiten op zoek naar andere relaties. Ze is in huis en toegewijd aan haar werk. Ze is een zegen voor haar man. Ze voedt haar kinderen op. Dit is het beeld van rust, zegen en vruchtbaarheid.

Als we bekijken welke plaats dit binnen de opgangsliederen inneemt, zien we dat hier vruchtbaarheid wordt toegevoegd. Daarbij gaan we uit van onze veronderstelling dat deze liederen een ontwikkeling beschrijven: vanaf de bekering van een mens tot zijn

uiteindelijke bestemming in de hemel, of in heerlijkheid. Daar wordt hij naar het beeld van Christus gevormd en worden de weldaden van onze wandel volledig werkelijkheid, aan het einde van ons leven of bij de komst van Christus.

Als we onze voortgang door de opgangsliederen volgen, zien we hoe we in onze ontwikkeling van trap tot trap veranderd worden. Wat met ontevredenheid begon, ging over in vertrouwen op God en vervolgens in het binnengaan in gemeenschap. Daarna kwamen het aanbieden van jezelf aan God om Hem te dienen, de bevrijding van vijanden, de zekerheid dat God je beschermt en trouw in het werk, zelfs in tijden van tranen. Vervolgens kwam natuurlijk het beginsel van voortplanting en het tot discipelen maken van anderen, waarover we bij Psalm 127 hebben gesproken.

Nu zien we die vruchtbaarheid. In ons geval zouden we dit kunnen opvatten als een verwijzing naar de vrucht van de Geest: veranderingen in ons karakter, waardoor het steeds meer op dat van Christus gaat lijken. Dat zouden de dingen kunnen zijn waarin deze psalm tot ons spreekt.

2

Beproevingen en de vijanden van Sion

Vervolgens krijgen we beproevingen en verdrukkingen. Van deze psalm hebben we trouwens bij een andere gelegenheid de helft behandeld, omdat het laatste gedeelte ervan tot de vloekpsalmen behoort. In feite is zo ongeveer de laatste helft een vervloeking. We hebben die laatste helft bekeken toen we de vloekpsalmen als groep bestudeerden. Maar de eerste helft gaat over hoeveel lijden en hoeveel beproevingen de psalmist heeft doorgemaakt.

We weten dat je nog niet erg ver bent op je christelijke levensweg, of zulke dingen overvallen je al. Je krijgt te maken met verdrukkingen; je krijgt te maken met testen en beproevingen. Dit is een vast onderdeel van onze groei. Dit betekent niet dat we

plotseling op het verkeerde pad terechtgekomen zijn omdat we ineens weerstand en beproevingen ervaren. In veel gevallen is het juist een bevestiging dat we het goede doen, want in Hebreeën 12 wordt ons gezegd:

Want de Heere bestraft wie Hij liefheeft, en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt.

HEBREEËN 12:6

Er staat:

Zij hebben mij dikwijls benauwd, vanaf mijn jeugd; toch hebben zij mij niet overwonnen. Ploegers hebben mijn rug geploegd, zij hebben hun voren lang gemaakt.

PSALMEN 129:1-2

En:

waarmee hij zijn beproevingen beschrijft alsof iemand met een ploeg over hem heen ging terwijl hij op zijn gezicht lag. Dan staat er:

De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen van de goddelozen afgehakt. Laat beschaamd worden en terugwijken allen die Sion haten.

PSALMEN 129:4-5

Dan krijgen we deze vervloeking:

Laat hen worden als gras op de daken, dat verdort voordat men het uittrekt,

PSALMEN 129:6

Merk op dat dit geen oproep is om een vervloeking uit te spreken over zijn persoonlijke vijanden, maar over degenen die vijanden zijn van—

Gods werk, Gods volk, Gods gemeenschap — met andere woorden, over degenen die Gods vijanden zijn.

waarmee de maaier zijn hand niet vult, of de schovenbinder zijn arm; en de voorbijgangers zeggen niet: De zegen van de HEERE zij met u, wij zegenen u in de Naam van de HEERE.

PSALMEN 129:7-9

Wat hier wordt toegewenst aan de boosdoeners die de vijanden van Sion zijn, is dat zij slechts kort zullen leven en geen wortels zullen hebben. Ze moeten zijn als gras dat op daken groeit, waar geen aarde is. We hebben vaak gras zien groeien in de kieren van trottoirs, waar het niet hoort te groeien. Niemand heeft het daar geplant, maar toevallig zijn sommige zaadjes erin geslaagd zich daar een weg omhoog te banen. Maar het verdort al snel. Vooral als het op een dak groeit, kan het onmogelijk zijn wortels helemaal tot in de grond laten reiken om vocht en voeding te krijgen. Het komt snel op, maar zodra de zon opkomt, verdort het. Het is als het zaad dat op steenachtige grond viel, waar Jezus in Mattheüs 13 over sprak. Dat wenst hij zijn vijanden toe: dat ze geen wortels zullen hebben, maar zullen verdorren en verdwijnen als het gras.

De verwijzing naar het feit dat geen maaier er zijn hand mee vult, en dat degenen die schoven binden — bundels tarwe — het niet in hun armen verzamelen, betekent dat dit gras op hun daken geen enkele waarde heeft. Mensen verzamelen het nergens voor. Ze verbranden het niet in hun ovens. Ze binden het niet samen. Ze maaien of oogsten het niet. Het is gewoon waardeloos gras. Het groeit in de kieren van de huizen, sterft, komt snel op en verdwijnt snel. Het leeft maar kort. Niemand spreekt de zegen van de Heere erover uit.

Het is denkbaar dat dit laatste vers verwijst naar het gebruik om langs iemands akker te lopen, de akker van een vriend, en God te vragen die te zegenen, waarbij je een zegen over zijn akker uitspreekt. Want daar wordt vermeld dat dit gras die zegen niet ontvangt, net zoals het niet geoogst zal worden. Het zal helemaal niet gewaardeerd worden. Niemand zal er ook maar enige aandacht aan besteden. Ze zullen het niet zegenen. Ze zullen het niet verzamelen. Het is gewoon iets wat groeit, niets te betekenen heeft en verdwijnt. Zo wenst hij dat het de vijanden van Sion vergaat.

3

Overwinning en groei door beproevingen

De eerste verzen die ik noemde, spreken over verdrukt worden, alsof iemand met een bulldozer over je heen is gereden en de rupsband recht over je rug is gegaan en daar zijn afdruk heeft achtergelaten.

Dat zijn de groeven die de ploeg achterlaat:

lange voren over mijn rug.

Zo ziet hij zijn verdrukkingen. Het is pijnlijk geweest. Het is een beproeving geweest. Maar zijn getuigenis is dat de Heere rechtvaardig is. In vers 4:

De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen van de goddelozen afgehakt. Laat beschaamd worden en terugwijken allen die Sion haten.

PSALMEN 129:4-5

Ook staat er in vers 2:

Zij hebben mij dikwijls benauwd, vanaf mijn jeugd; toch hebben zij mij niet overwonnen. Ploegers hebben mijn rug geploegd, zij hebben hun voren lang gemaakt. De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen van de goddelozen afgehakt.

PSALMEN 129:2-4

Er is dus overwinning door beproeving heen, overwinning door moeilijkheden en verdrukkingen heen. De man heeft het doorgemaakt. Hij is door de mangel gehaald, maar daarin heeft hij de trouw van God gezien. Hij maakt dat bekend. Het is zelfs een getuigenis geworden. Doordat hij moeilijkheden heeft doorgemaakt, is de hele situatie uitgelopen op een getuigenis dat hij aan anderen kan geven om hen te bemoedigen.

We zien dus een man die moeilijkheden heeft doorgemaakt. Dat heeft hem vervolmaakt. Het heeft zijn getuigenis verbeterd. Het heeft hem verbeterd. Hij heeft de hand van God gezien. Het heeft zijn geloof versterkt. De verschillende weldaden die voortkomen uit het doorstaan van ontberingen en het lijden van verdrukkingen liggen hier volgens mij allemaal in besloten. We kunnen dit beslist zien als een van de stadia, een van de treden, die iemand moet bereiken.

Nu kunnen we inzien dat dit niet op zichzelf staat, alsof iemand een deel van een van deze treden doorloopt, dat vervolgens achter zich laat en verdergaat naar een andere, om die daarna ook weer achter zich te laten en naar een volgende te gaan. In werkelijkheid wordt elk van deze dingen aan de voorgaande toegevoegd. Wanneer de eerste stap vertrouwen op God is, blijf je gedurende het hele proces op God vertrouwen. Je houdt nooit op God te vertrouwen om verder te kunnen gaan naar het volgende. Daaraan voeg je betrokkenheid bij de gemeenschap toe. Ook daar voeg je iets aan toe; je verlaat de gemeenschap niet om jezelf als dienaar aan God aan te bieden.

Dit zijn geen stadia die iemand doorloopt, waarna hij het ene achter zich laat om naar het volgende te gaan. Het is veeleer zo dat hij achtereenvolgens in elk ervan groeit en de weldaden van de voorgaande behoudt, zodat hij het volgende doet:

En daarom moet u zich er met alle inzet op toeleggen om aan uw geloof deugd toe te voegen, aan de deugd kennis, aan de kennis zelfbeheersing, aan de zelfbeheersing volharding, aan de volharding godsvrucht,

2 PETRUS 1:5-6

en deze dingen een voor een aan zijn leven toevoegt.

Het is duidelijk dat je niet op een bepaald moment in je christelijke wandel slechts één periode van beproevingen doormaakt en ze daarna nooit meer meemaakt. Dit wordt als iets nieuws aan ons leven toegevoegd. Het komt en gaat zoals God het toelaat, maar het wordt een werkzaam element in ons leven en brengt ons tot het goddelijke beeld.

4

Zondebesef vanuit de diepte

Psalm 130 is een psalm waarover we bij een andere gelegenheid al hebben gesproken. Het was een van de boetepsalmen, dat wil zeggen: een psalm van bekering van zonde. Meteen in de openingsverzen staat:

Uit de diepten roep ik tot U, HEERE. Heere, hoor naar mijn stem.
Laat Uw oren opmerkzaam zijn op mijn luide smeekbeden.

PSALMEN 130:2-3

Dat betekent dat dit uit het diepst van zijn wezen komt. De man kreunt vanuit het diepst van zijn wezen tot God. In Romeinen hoofdstuk 8, vers 26, staat dat er momenten zijn waarop we niet eens weten hoe we onze gebeden onder woorden moeten brengen.

En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

ROMEINEN 8:26

Deze man kreunt vanuit het diepst van zijn wezen. Als we dit met ons eigen leven vergelijken, geloof ik dat dit komt doordat hij merkt dat hij nog niet zonder zonde is. Dat merkt hij ondanks het feit dat hij overwinningen heeft behaald, veilig is in de Heere, vrucht draagt en anderen tot discipelen maakt, en verdrukkingen en beproevingen als overwinnaar heeft doorstaan. Hij, en iedereen die geestelijke vooruitgang boekt, zal bijzonder gevoelig worden voor dit feit. Iemand die meent dat hij zonder zonde is geworden, is waarschijnlijk geestelijk niet erg gevoelig voor de werkelijke toestand van zijn hart.

Het kan waar zijn dat iemand een tijdlang vrij van bewuste zonde heeft geleefd. Het is niet noodzakelijk dat wij in zonde leven. Maar zoals Paulus in Romeinen hoofdstuk 7 uitlegt, is er kennis van wat juist is. Hij stelt zichzelf een zeer hoge norm waaraan hij

wil voldoen, maar:

het goede teweeegbrengen, dat vind ik niet

ROMEINEN 7:18

ontbreekt volgens hem vaak. Hij zegt dat hij zichzelf heel vaak de dingen ziet doen die hij haat. Dat komt niet doordat hij in zonde leeft. Paulus leefde niet in zonde. Het is eenvoudig zo dat hij een zeer hoge norm van volmaaktheid heeft. Hoe hoger zijn norm van volmaaktheid is, des te meer beseft hij dat hij er niet aan voldoet.

Zijn zondige natuur blijft hem lastigvallen. Die moet natuurlijk overwonnen worden, maar zij blijft nog lang bij ons tijdens onze geestelijke ontwikkeling. Ongetwijfeld blijft zij meestal bij ons totdat we sterven. Hoewel ik beslist geloof dat we haar kunnen overwinnen, geloof ik dat God ons kleine herinneringen zal geven, hoe oud we ook worden in de Heere. Van tijd tot tijd zal Hij ons ons hart laten zien. Hij zal ons laten zien dat we buiten Hem niets hebben waarop we kunnen vertrouwen, en dat onze eigen zonden nog altijd bij ons zijn. We zijn nog steeds in staat om in de ergste soorten zonden te vallen als we niet op de genade van God vertrouwen.

Overwinning komt, naar ik geloof, wanneer we leren een vast patroon en een vaste gewoonte te ontwikkelen om op de genade van God te vertrouwen voor de overwinning op de zonde, zodat we boven de zonde kunnen leven. We kunnen vrij van zonde leven. Maar dat vrij zijn van zonde bestaat alleen voor zover we voortdurend en uit gewoonte op de genade van God steunen. Voor zover we enig zelfvertrouwen beginnen te krijgen, of beginnen te denken dat we zelf enigszins de zonde hebben overwonnen in plaats van volledig op de genade van God te vertrouwen voor de overwinning op de zonde, geloof ik dat God ons zal laten zien dat onze zondige natuur nog steeds heel goed in staat is zich sterker te tonen dan wij buiten de genade van God zijn.

5

Vergeving en hoop voor Israël

Deze persoon lijkt zonde in zijn leven te hebben ontdekt. Niet per se oppervlakkige zonde, en ook niet per se zonde die openlijk tot uiting komt in daden die andere mensen in zijn leven zouden kunnen herkennen, maar zonden die hij onderscheidt in de diepste delen van zijn karakter. Daar ziet hij nog steeds tekortkomingen. Vanuit het diepst van zijn wezen kreunt en roept hij tot de Heere.

Hij zegt:

Als U, HEERE, op de ongerechtigheden let, Heere, wie zal staande blijven? Maar bij U is vergeving, opdat U gevreesd wordt. Ik verwacht de HEERE, mijn ziel verwacht Hem en ik hoop op Zijn woord. Mijn ziel wacht op de Heere, meer dan wachters op de morgen, wachters op de morgen. Laat Israël hopen op de HEERE, want bij de HEERE is goedertierenheid en bij Hem is veel verlossing. Ja, Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden.

PSALMEN 130:2-8

Merk op hoe bijna al deze psalmen — niet stuk voor stuk, maar wel de meeste — eindigen met een bepaalde zegen of een gebed voor Israël. Aan het einde van Psalm 128 staat:

Want u zult eten van de inspanning van uw handen; welzalig zult u zijn en het zal u goed gaan. Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok binnen in uw huis, uw kinderen zullen zijn als jonge olijfbomen rondom uw tafel. Zie, zo zal zeker de man gezegend worden die de HEERE vreest. De HEERE zal u zegenen vanuit Sion; u zult het goede van Jeruzalem zien, al de dagen van uw leven. U zult de kinderen van uw kinderen zien. Vrede over Israël!

PSALMEN 128:2-7

Hier zegt hij dat God Israël van al zijn ongerechtigheden zal verlossen. In een aantal van deze psalmen vinden we zulke verwijzingen naar Israël. Aan het einde van Psalm 125 staat:

Vrede over Israël!

PSALMEN 125:6

Het is duidelijk dat Israël de zorg van deze psalmen is: de veiligheid en vrede van Israël. Het is niet zo dat het individu zich alleen om zichzelf bekommert. Hij bekommert zich om Gods volk als geheel. Hij verlangt naar de zegen van de gemeente in het algemeen. Natuurlijk is de man zelf een individu, maar alle broeders maken hetzelfde door als hij. Zijn verlangens betreffen niet alleen zijn eigen vooruitgang, maar ook het welzijn van het volk en van de mensen zelf.

6

Nederigheid na geestelijke groei

Wanneer we bij Psalm 131 komen, hebben we een zeer korte psalm, maar die legt heel sterk de nadruk op de nederige gesteldheid van Davids hart. David schreef deze psalm en hij zegt werkelijk:

Mijn hart is niet hoogmoedig.

PSALMEN 131:2

Als je eenmaal hebt ontdekt dat je ondanks je geestelijke vooruitgang, groei en volwassenheid nog steeds een zondige natuur hebt — een natuur die in staat is je te misleiden als je dat toelaat — dan maakt dat je werkelijk nederig. Als je vaak genoeg en consequent de overwinning op de zonde behaalt, kan de verleiding ontstaan om trots te worden en je een beetje zelfingenomen en zelfrechtvaardig te voelen. Maar wanneer je opnieuw, diep in je persoonlijkheid, ontdekt dat daar nog steeds zonde op de loer ligt en dat er nog steeds de mogelijkheid bestaat om behoorlijk diep te vallen, maakt dat je nederig. In de vorige psalm, Psalm 130, werd ontdekt dat de zonde nog altijd aanwezig is. Daar wordt ook benadrukt dat Gods vergeving eveneens altijd aanwezig is.

Maar dat besef maakt je nederig.

David brengt zijn nederigheid als volgt onder woorden:

HEERE, mijn hart is niet hoogmoedig, mijn ogen zijn niet trots, ook wandel ik niet in dingen die te groot en te wonderlijk voor mij zijn. Voorwaar, ik heb mijn ziel tot rust en tot stilte gebracht, als een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder, mijn ziel is in mij als een kind dat de borst ontwend is.

PSALMEN 131:2-3

—daar is die wens voor Israël weer—

Israël, hoop op de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid.

PSALMEN 131:4

Afgezien van de zegen over Israël, of de aansporing aan Israël in vers 3, hebben we eigenlijk maar twee verzen met Davids getuigenis. Hij brengt in feite tot uitdrukking dat zijn persoonlijke houding niet hoogmoedig is. We zouden hierin de uitspraak kunnen zien dat hij niet hoogmoedig is in de zin dat hij hoge posities zoekt die God hem niet heeft aangeboden. Het koningschap werd hem natuurlijk wel aangeboden, maar je herinnert je hoe hij er niet naar greep toen Saul nog koning was en David tot de nieuwe koning was gezalfd. David probeerde de oude koning niet ten val te brengen. Hij probeerde niet uit eerezucht met geweld zijn weg naar de troon te banen. Hij wachtte op God. Hij zegt:

HEERE, mijn hart is niet hoogmoedig, mijn ogen zijn niet trots; ook wandel ik niet in dingen die te groot en te wonderlijk voor mij zijn. Voorwaar, ik heb mijn ziel tot rust en tot stilte gebracht, als een kind dat de borst ontwend is, bij zijn moeder, mijn ziel is in mij als een kind dat de borst ontwend is. Israël, hoop op de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid.

PSALMEN 131:2-4

7

Als een tevreden kind bij God

Hij beschreef zichzelf als een kind dat van zijn moeder gespeend is. Door de manier waarop het oude Engels hier in de King James Version luidt, is het niet zo duidelijk wat er wordt gezegd. Maar sommige nieuwere vertalingen brengen het wel duidelijk naar voren. Ik heb er onlangs een paar bekeken: de Jerusalem Bible en de New American

Standard Bible. Wat hij zegt, is dat hij tevreden is als een kind in de armen van zijn moeder, dat net gedronken heeft. Als het kind klaar is met drinken, is zijn maag vol, is hij tevreden en valt hij in de armen van zijn moeder in slaap.

David zegt dus in feite dat dit zijn houding is: hij is als een tevreden, goed gevoed kind dat opgehouden is met drinken en nu veilig in de armen van zijn moeder rust. Met andere woorden, hij voelt niet de behoefte zichzelf naar voren te dringen. Hij heeft alles wat hij nodig heeft. Hij vindt zijn voldoening in God. We zouden dit kunnen zien als een punt waarop iemand zover is gekomen dat hij volledig tevreden is met God en nederig is, in de zin dat hij tevreden is en geen hoge dingen voor zichzelf zoekt.

Op dit punt in onze wandel komen we zover dat God onze hele vreugde is. Hij is onze volledige voldoening. David zei:

Ik zal tevreden zijn als ik wakker word en op u lijk.

Het is het beeld van God waarin wij voldoening vinden, net zoals een kind tevreden is wanneer het helemaal gevoed is.

Er zijn trouwens christenen die naar mijn mening tegen de geest van vers 1 ingaan. Ze zijn hoogmoedig, hun ogen zijn trots, en ze houden zich bezig met grote zaken en dingen die te hoog voor hen zijn. Ik ken christenen die vinden dat ze elk leerstellig mysterie tot op de bodem moeten uitzoeken, zelfs dingen die God ons niet duidelijk heeft uitgelegd. Sommige mensen zijn pas tevreden wanneer ze het gevoel hebben dat ze ze allemaal kunnen verklaren. Ik heb mensen gekend die nooit tot rust kunnen komen totdat ze het gevoel hebben dat ze alles kunnen verklaren. Er was eens een man die me dit werkelijk over zichzelf vertelde: dat hij niet kon rusten totdat hij het gevoel had dat hij alles wist.

Ik geloof eenvoudigweg dat er bepaalde dingen zijn die te hoog voor ons zijn. We zullen geen rustige ziel hebben als we voortdurend op zoek zijn naar dingen die God niet heeft bekendgemaakt, naar mysteries die God ons niet heeft uitgelegd. We moeten ermee tevreden zijn sommige mysteries in Gods handen te laten, alle zaken aan Hem over te laten, en eenvoudigweg als een tevreden kind te rusten, voldaan en verzorgd in Gods armen.

8

Salomo als schrijver van Psalm 132

De volgende psalm gaat duidelijk over het opvoeren van de ark van het verbond naar de berg Sion. Voor zover we kunnen nagaan, werd hij bij die gelegenheid kennelijk niet werkelijk gezongen. De reden dat ik dat zeg, is dat hij door Salomo geschreven lijkt te zijn. In het opschrift staat niet dat hij door Salomo geschreven is, maar in de verzen 8 tot en met 10 krijgen we een aanwijzing dat het waarschijnlijk Salomo was die hem schreef.

In de verzen 8 tot en met 10 staat:

Sta op, HEERE, ga naar Uw rustplaats, U en de ark van Uw macht. Laat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid, laat Uw gunstelingen juichen. Wijs het gebed van Uw gezalfde niet af, omwille van David, Uw dienaar.

PSALMEN 132:9-11

De uitspraak:

Keer u omwille van uw dienaar David niet af van uw gezalfde, wijst erop dat David iemand is die geleefd heeft en gestorven is. Dit is niet tijdens Davids leven. Er zit op dat moment een andere koning op de troon, die 'Uw gezalfde' wordt genoemd. Bedenk dat God bepaalde beloften aan David en aan zijn nageslacht had gedaan. Daardoor konden de opvolgers van David, dat wil zeggen zijn zonen die na hem de troon bestegen, God werkelijk aanroepen om hun barmhartigheid te bewijzen overeenkomstig de beloften die aan David waren gedaan.

Er staat:

Keer u omwille van uw dienaar David niet af van uw gezalfde, en daarmee wordt de koning van dat moment bedoeld. Er zit nu een gezalfde op de troon, een van Davids zonen of nakomelingen die koning is. Als we dat vers goed begrijpen, vertelt dat ons dat dit na de tijd van David was. Een van zijn zonen zat op de troon en heeft dit

waarschijnlijk geschreven. Zoals het verwoord is, klinkt het alsof degene die over Uw gezalfde spreekt, zelf de gezalfde is. Want zo schreven de koningen de Psalmen gewoonlijk. Ze zeiden: „Heere, toon barmhartigheid aan Uw koning”, enzovoort, zelfs wanneer de koning zelf aan het woord was. Ik geloof dat hiermee wordt gezegd dat de man die dit schreef de gezalfde was, de koning van dat moment, na de tijd van David.

We weten dat Salomo na David de volgende koning was, maar er kwamen daarna nog veel andere koningen die de psalm geschreven zouden kunnen hebben. De reden waarom ik zeg dat het Salomo was, is dat de psalm in de tijd van Salomo geschreven lijkt te zijn. Want de verzen 8 en 9 werden aangehaald toen Salomo de bouw van de tempel had voltooid en ze de ark van het verbond de tempel van Salomo binnenbrachten. Ze haalden de verzen 8 en 9 aan. Het verslag waarin staat dat ze dit deden, is te vinden in 2 Kronieken 6:41–42. 2 Kronieken 6:41–42 laat zien dat ze deze psalm aanhaalden toen ze de ark de tempel van Salomo binnenbrachten.

Als we die twee gegevens bij elkaar voegen, zou dat betekenen dat de psalm in de dagen van Salomo tot stand kwam. Dat was na de dood van David, en dan zou het dus in het begin van Salomo's regering zijn geweest. Als de schrijver de gezalfde uit vers 10 is, dan zou Salomo zelf de schrijver zijn. Als de psalm niet door Salomo geschreven is, kunnen we aannemen dat iemand anders hem heeft geschreven, waarschijnlijk in zijn tijd.

9

David verlangt een huis voor de ark

De psalm herinnert dus aan het opvoeren van de ark van het verbond naar Jeruzalem, hoewel hij later werd aangehaald en gebruikt toen de ark de tempel werd binnengebracht die Salomo had gebouwd. Toen David de ark naar Jeruzalem bracht, ging die niet een tempel binnen. De ark ging een tent in. Pas in de volgende generatie werd het gebouw daadwerkelijk opgetrokken en vond de ark een thuis in de tempel.

We zullen de psalm lezen en daarna praten over de gedachten die erin staan.

hoe hij de HEERE gezworen heeft, de Machtige Jakobs deze gelofte deed: Nee, ik ga mijn tent, mijn huis, niet binnen, ik leg mij op de rustbank, mijn bed, niet neer; ik gun mijn ogen geen slaap, mijn oogleden geen sluimer, totdat ik voor de HEERE een plaats gevonden heb, een woning voor de Machtige Jakobs! Zie, wij hebben van de ark gehoord in Efratha, hem gevonden in de velden van Jaär.

PSALMEN 132:2-6

Dat is wat David zich had voorgenomen. Hij sprak met de profeet Nathan en zei:

dat de koning tegen de profeet Nathan zei: Zie toch, ik verblijf in een huis van ceder hout, terwijl de ark van God te midden van tentdoek verblijft.

2 SAMUEL 7:2

Daarmee gaf hij te kennen: „Ik ga aan de slag om een tempel te bouwen.” Nathan moedigde hem eerst aan, maar later liet de Heere Nathan zien dat het niet goed was hem daarin aan te moedigen. Nathan kwam dus terug en zei: „Nee, dat moet je niet doen.” Maar Salomo, zijn zoon, zou het doen. Hier herinnert de schrijver eraan dat David een tempel had willen bouwen voor Gods ark.

Dan zegt hij in vers 6:

Laten wij Zijn woning binnengaan, ons neerbuigen voor de voetbank van Zijn voeten.

PSALMEN 132:7

Efratha is een andere naam voor Bethlehem, de geboorteplaats van David.

Laat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid, laat Uw gunstelingen juichen. Wijs het gebed van Uw gezalfde niet af, omwille van David, Uw dienaar. De HEERE heeft David in waarheid gezworen, en Hij zal daar niet van afwijken: Eén van de vrucht van uw schoot zal Ik op uw troon zetten.

PSALMEN 132:9-11

Dat is wat God David had gezworen.

Want de HEERE heeft Sion verkozen, Hij heeft het begeerd tot Zijn woongebied.

PSALMEN 132:13

zegt God.

Haar priesters zal Ik kleden met heil, haar gunstelingen zullen uitbundig juichen. Daar zal Ik voor David een hoorn doen opkomen en voor Mijn gezalfde een lamp gereedmaken.

PSALMEN 132:16-17

10

De ark vindt haar rustplaats in Sion

We zouden deze psalm in gedeelten kunnen opdelen. Het is het langste van de bedevaartsliederen en het bevat enkele verschillende gedachten. Om te beginnen wordt eraan herinnerd dat David een huis voor de Heere had willen bouwen om de ark in onder te brengen, maar dat hij daarvoor geen toestemming kreeg. Daar gaan de eerste verzen over.

Vervolgens gaat het in de verzen 7 tot en met 10 over het feit dat ze nu Davids droom gaan verwezenlijken. De ark zal opstaan van haar plaats in de tent en de tempel binnengaan. Daarmee zal Davids verlangen werkelijk in vervulling gaan, hoewel David niet lang genoeg leefde om het mee te maken.

Vervolgens gaat het vanaf vers 11 over de belofte die God aan David had gedaan. Zijn belofte was dat Hij een van Davids nakomelingen in zijn plaats op zijn troon zou zetten. Voor zover zijn nakomelingen trouw waren aan God, zou God trouw zijn en ervoor zorgen dat ze hun positie op de troon in Jeruzalem nooit zouden verliezen.

Vervolgens gaat het in het resterende gedeelte over hoe God Sion heeft uitgekozen. Hij heeft de stad Jeruzalem uitgekozen, en daarom heeft Hij die uitgekozen als de plaats van Zijn rust. De vermelding van Gods rust hier, zowel in vers 14 als eerder in vers 8, lijkt ons het hoofdthema aan te reiken. Het is een rustplaats voor de ark. De gedachte is dat de ark nooit echt tot rust heeft kunnen komen. Tot nu toe is zij nooit thuisgekomen.

De ark werd bij de berg Sinaï gemaakt, kort nadat de Joden uit Egypte waren gekomen. Zij trok met het volk door de woestijn en leidde hen rond. Zij verbleef in Silo. Zij verbleef bij Obed-Edom. Nu heeft zij een bepaalde tijd in Jeruzalem in een tent gestaan. Eindelijk maakt zij haar laatste verplaatsing. Zij gaat naar haar blijvende rustplaats. Zij heeft nooit volledig kunnen rusten, omdat er altijd nog een volgende verplaatsing moest komen. Maar nu kan zij rusten. Het werk is voltooid en de ark kan haar rust binnengaan.

Met deze gebeurtenis hangt de verwijzing in vers 9 naar priesters die met gerechtigheid bekleed worden samen:

Laat uw priesters rechtvaardig leven.

Ook staat er in vers 16:

Ik zal haar priesters ook met behoud bekleden.

In beide verzen worden de priesters dus voorgesteld als bekleed met geestelijke gaven: gerechtigheid en redding.

De priesters trekken dus hun gewaden aan, maar het zijn geestelijke gewaden van gerechtigheid en behoud.

11

Priesters, koningschap en geestelijke gaven

Ook wordt de hoorn van David gekroond. De verwijzing in vers 17 naar het uitspruiten van Davids hoorn betekent dat Davids gezag door een van zijn zonen is voortgezet. Het is door hem uitgesproten. Maar vers 18 zegt:

Ik zal zijn vijanden met schaamte kleden, maar op hem zal zijn diadeem schitteren.

PSALMEN 132:19

We zien dus de vele dingen die samenhangen met de komst van de ark naar haar uiteindelijke rustplaats. We vinden de verwijzing naar de priesters die met behoud en gerechtigheid bekleed worden. We zien een verwijzing naar de kroon die op het nageslacht van David rust. We zouden kunnen zien dat deze dingen voor ons van betekenis zijn, in die zin dat God ons leidt, net zoals de ark de kinderen van Israël door de woestijn leidde. Gedurende ons hele lange leven, hoe lang dat ook mag zijn, leidt God ons zoals Hij de kinderen van Israël leidde.

We weten dat dit waar is, omdat Paulus dat in 1 Korinthe 10 heeft gezegd. In de eerste zes verzen vertelt Paulus veel van de dingen die God de kinderen van Israël in de woestijn liet doormaken. Dan zegt hij:

Al deze dingen nu zijn hun overkomen als voorbeelden voor ons, en ze zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde van de eeuwen gekomen is.

1 KORINTHE 10:11

Dit is opgeschreven om ons lessen te leren. Met andere woorden, de omzwervingen en ervaringen van de Joden in de woestijn waren een voorafbeelding van onze ervaring als christenen. De Joden zwierven rond, op zoek naar een thuis en een rustplaats, en de ark zwierf met hen mee. Maar nu de ark naar haar uiteindelijke rustplaats kwam, kon er worden gezegd dat ook het volk tot rust kwam van zijn omzwervingen.

De Joden waren vóór die tijd al daadwerkelijk de rust binnengegaan, in die zin dat zij hun land in bezit hadden genomen. Maar het feit is dat Gods werk nu voltooid was. Gedurende de hele tijd dat God onderweg was, was Hij onderweg naar een doel. Nu heeft Hij Zijn doel bereikt. De beloften van God worden verwezenlijkt. Het priesterschap wordt met zijn koninklijke gewaden bekleed. De Koning wordt gekroond.

12

Jezus voltooit het priesterlijke werk

Ik geloof dat we dit zien als het uiteindelijke doel waar God ons naartoe probeert te brengen: Gods rust binnengaan. We functioneren binnen het priesterschap, maar het priesterschap bestaat niet uit zware arbeid. Het priesterschap in het Oude Testament was iets arbeidsintensiefs. Dat is wat Hebreëën 10 ons vertelt:

En iedere priester stond wel dagelijks te dienen en bracht vaak dezelfde slachtoffers, die de zonden toch nooit zouden kunnen wegnemen.

HEBREEËN 10:11

Maar ons wordt verteld dat Jezus, nadat Hij eens en voor altijd één offer van Zichzelf had gebracht, ging zitten. Anders dan de priesters in het Oude Testament, die we altijd staand zien, brengt Jezus in het Nieuwe Testament één offer en gaat Hij aan de rechterhand van God zitten, volgens de uitspraken in Hebreëën 10.

Jezus heeft het priesterambt voltooid, en wij zijn nu priesters met Hem, koningen en priesters. Maar er zijn niet veel offers of veel zware arbeid te verrichten, omdat Jezus Zijn rust is binnengegaan. Hij zit aan de rechterhand van God de Vader, en ook wij

gaan Zijn rust binnen. Dat wil zeggen, toen Hij aan het kruis stierf, zei Hij:

Het is volbracht. Er is een priesterambt te vervullen, maar dat heeft nu een geestelijk karakter gekregen. Het werk dat wij voor God doen, is geestelijk werk. Het is geen zware lichamelijke arbeid zoals de priesters die vroeger verrichtten. Jezus heeft een einde gemaakt aan dat soort priesterlijk werk. Wij zijn nu priesters van een ander soort. Wij brengen geestelijke offers. Onze gewaden zijn gerechtigheid en behoud. Dat zijn geestelijke gewaden. Hier wordt dus een geestelijk priesterschap beschreven, niet een lichamelijk priesterschap dat stoffelijke gewaden droeg.

13

Leren rusten in het volbrachte werk

De gedachte hier is dat we tot volledige rust zijn gekomen. We rusten in de Heere. Ik geloof dat dit komt — eerlijk gezegd weet ik niet hoe ik dit moet uitleggen, omdat het mij lijkt dat christenen vanaf het begin van hun wandel in rust zouden moeten zijn. Maar mijn ervaring is dat de meeste christenen veel dingen doormaken voordat ze werkelijk het stadium bereiken waarop ze echt hebben geleerd eenvoudigweg in de Heere te rusten. Ze maken vaak een wettische fase door, al gebeurt dat niet altijd. Ze maken tijden van verwarring door, tijden van twijfel, tijden van —

—ik weet het niet, misschien raken ze in veel gevallen op het verkeerde spoor. Maar er komt een tijd dat ze eenvoudig al hun vertrouwen op de Heere stellen en in Hem rusten. Ik geloof dat Hannah Whitehall Smith daarover spreekt in *The Christian's Secret of a Happy Life*. Het is eenvoudig een leven zoals Kolossenzen 3:3 dat beschrijft:

want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God.

KOLOSSENZEN 3:3

Jezus zit aan de rechterhand van God. Wij zitten met Hem in de hemelse gewesten. Dat wil zeggen: wij rusten met Hem. Hij heeft Zijn offerambt volbracht door Zichzelf eenmaal te offeren. Hij ging zitten, en wij gaan met Hem binnen in het volbrachte werk wanneer wij aan Zijn zijde gaan zitten. Wij gaan Zijn rust binnen.

Er is werk dat wij doen, maar het is geestelijk werk waarbij wij betrokken zijn. Het is niet langer een moeizaam ambt. Het is iets wat voortvloeit uit een ontspannen houding. Wij zijn ontspannen in die zin dat wij niet proberen onszelf te behouden, iets waarover de Joden zich voortdurend zorgen moesten maken. Wij rusten werkelijk in het feit dat Jezus het werk heeft gedaan. Nu werken wij uit dankbaarheid jegens Hem, maar niet om daarmee verdienste te verwerven, punten te verdienen of iets dergelijks. Gods rust binnengaan — in vers 8 en 14 wordt tweemaal naar Gods rust verwezen — zou dus mogelijk als het thema van deze psalm kunnen worden gezien.

14

De zegen van eenheid onder broeders

Bij Psalm 133 bestaat er geen twijfel over wat het thema van die psalm is. Het springt in het oog. Het is overduidelijk. Het treft je meteen zodra je eraan begint. Het gaat om de noodzaak van eenheid, eenheid onder christenen, onder broeders. Ik zal de psalm voorlezen en er enkele opmerkingen over maken:

Een pelgrimslied, van David. Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen. Het is als de kostelijke olie op het hoofd, die neerdaalt op de baard, de baard van Aäron, die neerdaalt op de zoom van zijn priesterkleed. Het is als de dauw van de Hermon die neerdaalt op de bergen van Sion. Want daar gebiedt de HEERE de zegen en het leven tot in eeuwigheid.

PSALMEN 133:2-4

Dit alles gaat over eenheid. Wanneer er staat:

Want daar gebiedt de HEERE de zegen.

PSALMEN 133:4

betekent het: daar waar broeders in eenheid samenwonen. Wanneer er in vers 2 staat:

Het is als de kostelijke olie op het hoofd, die neerdaalt op de baard, de baard van Aäron, die neerdaalt op de zoom van zijn priesterkleed.

PSALMEN 133:3

wordt daarmee eenheid bedoeld. Eenheid onder broeders is als dit. Het hele thema wordt dus in het eerste vers genoemd:

Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen.

PSALMEN 133:2

Vanuit wiens gezichtspunt, dat van de mens of dat van God? Ik geloof natuurlijk vanuit beide. Ik geloof dat er niets aangener is dan volledige eenheid met broeders te ervaren. Er is bijna niets onaangener dan onenigheid in het gezin. Als het voor ons onaangenaam is, weet dan dat het ook voor God onaangenaam is. Zozeer zelfs dat ons in Spreuken hoofdstuk 6 wordt verteld dat de man die tweedracht onder broeders veroorzaakt, een van degenen is die God haat. Er staat dat er zeven dingen zijn die de Heere haat, en de laatste op de lijst is:

een valse getuige die leugens blaast, en die tussen broeders twisten teweegbrengt.

SPREUKEN 6:19

God haat tweedracht. Het is duidelijk heel goed en aangenaam voor Hem wanneer broeders in eenheid samenleven, wanneer broeders en zusters in eenheid samenwonen.

15

Aärons zalving als beeld van Christus

Er worden bepaalde vergelijkingen met deze situatie gemaakt. Wanneer de broeders in eenheid zijn, is dat als de kostbare zalfolie op het hoofd van Aäron, die via zijn baard naar de zomen van zijn kleding liep. Wat betekent dat? Het schetst duidelijk een beeld uit de tijd waarin God Aäron voor het eerst in zijn hogepriesterlijke ambt aanstelde. Mozes goot olie over zijn hoofd. Die liep over zijn hoofd, door zijn baard en over zijn hele lichaam. Dat was de zalving van de hogepriester voor zijn hogepriesterlijke ambt.

Ik geloof dat Aäron een type van Christus was, omdat Jezus onze grote Hogepriester is. Zoals Aäron eenmaal per jaar het heilige der heiligen binnenging om voorbede te doen en verzoening voor het volk te bewerken, zo deed Jezus dat uiteindelijk ook en maakte Hij een einde aan zulke praktijken. Wat Aäron begon, heeft Jezus voltooid. Aäron was een type van Christus, en de zalving van Aäron zouden wij kunnen zien als een type van de zalving van Jezus.

Hier staat dat wanneer broeders in eenheid samenwonen, het daarmee te vergelijken is. Het is als de zalving van de hogepriester. Als bijzonderheid wordt vermeld dat de zalfolie, die de Heilige Geest vertegenwoordigt, vanaf het hoofd van de man op zijn lichaam neerliep. Ik denk dat dit begrip niet al te moeilijk te vatten is. De leden van een lichaam hebben waarschijnlijk als voornaamste functie dat zij het hoofd omhooghouden. Ik denk dat dit de voornaamste reden is waarom je een lichaam hebt: ter wille van je hoofd. Je hoofd is wat denkt. Je hoofd maakt je tot wie je bent en geeft je je eigen persoonlijkheid. Je lichaam is natuurlijk ook te onderscheiden van de lichamen van andere mensen, maar je lichaam is eenvoudig geschikt gemaakt om de verlangens van het hoofd uit te voeren, eronder te staan en het omhoog te houden.

Zolang alle leden van Aärons lichaam eensgezind onder het hoofd stonden, liep de zalving vanaf het hoofd naar alle leden. Zij gingen niet elk een andere kant op en probeerden niet hun eigen gang te gaan. Het lichaam ervoer de zalving die vanaf het hoofd neerliep.

16

Pinksteren: zalving door eenheid

Op de dag van Pinksteren, toen de Heilige Geest werd uitgestort, legde de apostel Petrus dit als volgt uit:

Hij dan, Die door de rechter hand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest ontvangen heeft van de Vader, heeft dit uitgestort wat u nu ziet en hoort.

HANDELINGEN 2:33

Met andere woorden, deze uitstorting van de Heilige Geest op de gemeente, Zijn lichaam, kwam van Jezus. Het was de zalving die op Jezus was geweest. Hij had in de Geest gewandeld. Hij was vervuld geweest met de Heilige Geest. En nu kwam Zijn Geest en Zijn zalving op Zijn volk. Waarom? Omdat zij eensgezind op één plaats bijeen waren.

In Handelingen, hoofdstuk 2, staat:

En toen de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen.

HANDELINGEN 2:1

De discipelen waren met z'n honderdtwintigen eensgezind op één plaats bijeen. Dat wil zeggen dat zij in eenheid waren. Zij stonden samen in eenheid. Die eenheid bestond niet alleen uit het feit dat zij zich geografisch op dezelfde plaats bevonden. Zij waren niet alleen op één plaats, maar ook één van hart.

Wanneer broeders in zo'n eenheid samenwonen, geloof ik dat deze Psalm zegt dat daardoor de zalving die op het hoofd rust, ook op ieder ander lid van het lichaam komt. De olie liep van Aärons hoofd af, van zijn baard, over zijn hele lichaam, helemaal tot aan de zomen van zijn gewaad. Met andere woorden, ieder deel van zijn lichaam raakte ervan doordrenkt en werd gezalfd.

17

Verdeeldheid belemmert de zalving

Ik denk dat één reden waarom wij tegenwoordig niet dezelfde zalving zien op de gemeente in Amerika en in het grootste deel van de wereld — wij zien niet die zalving waarvan wij denken dat die op de vroege gemeente rustte en die zeker op het leven van Jezus rustte — is dat wij niet in eenheid zijn. Wij staan niet allemaal samen onder het hoofd. Bijna iedere gemeente meent dat zij onder Jezus staat, maar dat kan niet zo zijn als zij niet samen staat met haar broeders, die ook denken dat zij onder Jezus staan. Iedere gemeente in de stad kan geloven dat zij onder Jezus staat. Maar als de gemeenten op verschillende beginselen staan, verschillende visies en leerstellingen hebben en tot kringen behoren die sommigen toelaten en anderen buitensluiten, kunnen zij niet allemaal onder het hoofd staan. Er is verdeeldheid.

Eenheid houdt in dat alle leden worden samengevoegd om eensgezind samen te werken en onder het hoofd te staan, zodat Zijn zalving op hen kan komen. Ik geloof dat God wacht op de eenheid van de gemeente voordat wij opnieuw zo'n zalving uitgestort zullen zien worden als Hij in de eerste eeuw over de verenigde gemeente uitstortte. Ik geloof dat vers 2 daarover spreekt.

In vers 3 staat:

Het is als de dauw van de Hermon

PSALMEN 133:4

— dat wil zeggen de berg Hermon —

die neerdaalt op de bergen van Sion.

PSALMEN 133:4

Zo is eenheid. Ze is als dauw. Ze brengt verkwikking. De dauw wordt gegeven om de aarde 's nachts te verkwikken, om de aarde opnieuw te bevochtigen na een hete dag waarop het gras is uitgedroogd. Al het gras wordt weer tot leven gebracht door de dauw die neerdaalt en het verkwikt.

Zo is eenheid onder broeders iets verkwikkends. Je zou die zelfs kunnen zien als de dauw die de aarde bedekt en de hele aarde verkwikt. Dat wil zeggen dat de hele aarde een tijd van verkwikking zal doormaken wanneer de broeders in eenheid samenkomen.

18

Eenheid als tijd van verkwikking

Het is interessant dat de apostel Petrus in Handelingen, hoofdstuk 3, tegen de Joden van zijn tijd sprak over het vooruitzicht op tijden van verkwikking die uit de tegenwoordigheid van de Heere zouden komen. Dat staat in Handelingen, hoofdstuk 3, vers 19. Handelingen 3:19 zegt:

Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere,

HANDELINGEN 3:19

Daar wordt gesproken over tijden van verkwikking die van de Heere komen, vlak voordat God Jezus Christus zendt. Ik geloof dat die tijden van verkwikking — als dauw op de bergen en op de aarde — in feite de periode vormen waarin het lichaam van Christus uiteindelijk tot eenheid komt.

Nu blijkt uit veel Schriftgedeelten duidelijk dat het lichaam van Christus bestemd is om één te worden. Ik weet dat er veel mensen zijn die dit totaal niet voor zich zien. Er zijn veel mensen die geloven dat de gemeente eenvoudig ieder ogenblik opgenomen zal worden, misschien terwijl zij zich nog in haar volkomen onsamenvhangende toestand bevindt. Ik geloof niet dat zo'n toestand tot het einde zal blijven bestaan. Ik geloof niet dat God de gemeente in deze toestand zal wegnemen. Wij zouden het dan kunnen zien als de terugtocht van de gemeente vanwege haar falen: ze wordt van de aarde weggenomen en rent weg als een afgeranselde jonge hond die de druk niet aankan.

Maar ik geloof dat God Zijn doel met de gemeente zal bereiken. Ik geloof dat de gemeente Zijn eeuwige doel is, dat de gemeente zal stralen en dat de gemeente in eenheid zal staan. Dat is niet zomaar een sentimenteel gevoel dat ik over de gemeente heb. Het wordt werkelijk in de Schrift verklaard.

19

Jezus bidt om een verenigde gemeente

Een paar Schriftgedeelten die mij zo uit het hoofd te binnen schieten, hoewel er nog andere zijn, zijn allereerst Johannes 17, waar Jezus bad om eenheid onder Zijn volk. In Johannes 17:21 bad Jezus:

opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt.

JOHANNES 17:21

Let daar eens op. Hij gaf te kennen dat de wereld zal geloven dat God Jezus gezonden heeft, als de mensen een verenigde gemeente zien. Hij bidt dat de gemeente één gemaakt zal worden, opdat de wereld zal geloven. Overigens betekent geloven niet dat ze behouden zullen worden. Ze zouden kunnen geloven dat God Jezus gezonden heeft en Hem toch verwerpen. Maar dan zouden ze Hem verwerpen terwijl ze wisten wie Hij was, en terwijl ze wisten dat Hij werkelijk door God gezonden was. Maar het feit dat de gemeente zo verdeeld en ongeordend is, heeft heel veel mensen doen betwijfelen of Jezus de Zoon van God was. Je getuigt tegenover sommige mensen van de Heere, en dan zeggen ze: „Nou, als Jezus het werkelijk bij het rechte eind heeft en het christendom dat allemaal waard is, waarom zijn er dan al die kerkgenootschappen? Als Jezus werkelijk de juiste zaak begonnen is en een koninkrijk gesticht heeft en zo, waarom is het dan zo verdeeld? Heeft Jezus niet gezegd:

En als een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld is, kan dat koninkrijk niet standhouden.

MARKUS 3:24

?”

Laten we eerlijk zijn: dat is een moeilijke vraag om te beantwoorden. Het is niet iets wat we zonder schaamte onder ogen kunnen zien. De verdeeldheid in de gemeente is een smaad voor de Naam van Christus, en heeft veel mensen een excuus gegeven om niet in Jezus te geloven. Maar Jezus bad dat er een tijd zou komen waarin de gemeente zo één zou zijn, dat de wereld zo’n excuus niet langer zou hebben. De gemeente zal verenigd worden, opdat de wereld zal weten dat God Jezus gezonden heeft. Die tijd is nog niet gekomen.

Als we in geloof bidden overeenkomstig de wil van God, geloven we dat onze gebeden verhoord zullen worden. Er staan beloften van die strekking in de Schrift, en we moeten ervan uitgaan dat hetzelfde voor Jezus geldt. Als Hij in geloof bidt overeenkomstig de wil van God, zullen Zijn gebeden verhoord worden. Geloof jij dat Jezus ooit iets gebeden heeft wat niet de wil van God was? Ik beslist niet, behalve misschien in de hof van Gethsémané, waar Hij bad of de drinkbeker aan Hem voorbij mocht gaan. Maar zelfs dat gaf Hij toen over en zei:

Niet wat Ik wil, maar wat U wilt, moet gebeuren.

Waar het om gaat, is dat ik geloof dat dit gebed het hart van God weerspiegelt, en dat Jezus in dit gebed overeenkomstig de wil van God bad. Als Hij dus overeenkomstig de wil van God bad — en we weten dat Hij niet in twijfel bad; Hij was beslist een deskundige op het gebied van geloof — dan moet het zo zijn dat Hij in geloof overeenkomstig de wil van God bad, en dat Zijn gebed verhoord zal worden. Sinds Hij dat bad, zijn er bijna tweeduizend jaar verstreken en het gebed is nog niet verhoord. Maar ik ben ervan overtuigd dat Zijn gebed verhoord zal worden. Hij zal Zijn gemeente tot eenheid laten komen, en dat zal het laatste getuigenis aan de wereld zijn vóór de wederkomst van Christus. De wereld zal weten dat Jezus door Zijn Vader gezonden is, doordat Zijn volk tot een volwassen vorm van eenheid is gekomen.

20

Eenheid als bestemming van de gemeente

In Efeze hoofdstuk 4 staat nog een belangrijke passage over de bestemming van de gemeente. Het is een passage die ons niet onbekend is. Efeze 4:11–13 zegt:

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus,

EFEZE 4:11-13

Er staat dat God apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren gegeven heeft met het doel de heiligen te vervolmaken, of hen tot volwassenheid te brengen, zodat zij het dienstwerk zouden verrichten en het lichaam van Christus opgebouwd zou worden. Dit proces, zei hij, zal doorgaan totdat wij allen komen — of, zoals het in een nieuwere vertaling vaak staat, „bereiken” — totdat wij allen de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God bereiken, tot een volmaakt mens, of, zoals het volgens mij correct vertaald wordt, een volwassen mens, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus.

Dit zegt mij wat Gods doel al die tijd is geweest: dat wij uiteindelijk zouden komen tot eenheid van het geloof en eenheid van de kennis van de Zoon van God. Tweeduizend jaar lang heeft Hij daarnaartoe gewerkt door het dienstwerk van apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraren, die door het hele lichaam heen werkzaam zijn en het lichaam opbouwen. Voor mij spreekt dit over een zichtbare eenheid waarin we hetzelfde geloven, Jezus op dezelfde manier kennen en als gemeente, als geheel, tot volwassenheid komen.

Totdat wij, meervoud, één volmaakte mens, enkelvoud, worden. Deze volmaakte mens is het lichaam van Christus. Dat weten we omdat hij eerder, in Efeze 2:15, vermeldt dat God de Joden en de heidenen nam en van die twee één nieuwe mens maakte, waarmee het lichaam van Christus bedoeld wordt. Hij maakte één nieuwe mens, en dat is het lichaam van Christus, de gemeente. Hier zegt hij dat wij tot een volwassen mens zullen komen. Dat wil zeggen dat het lichaam van Christus als gemeenschappelijke identiteit tot volwassenheid zal komen.

Je kunt zien wanneer een mens volwassen wordt doordat hij haar krijgt op delen van zijn lichaam waar hij dat eerder niet had, een baard krijgt, of wat dan ook. Dat laat zien dat hij in de puberteit is gekomen, of een bepaald niveau van volwassenheid heeft bereikt, of groter is geworden, of wat dan ook. Maar hoe weet je of het lichaam van Christus volwassen wordt? Hoe valt dat vast te stellen?

21

Verdeeldheid als teken van onvolwassenheid

1 Korinthe hoofdstuk 3 geeft ons het antwoord op die vraag. Hoe kun je zien of de gemeente volwassen of onvolwassen is? In de eerste verzen van 1 Korinthe 3 staat:

En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot mensen die geestelijk zijn, maar als tot mensen die nog vleselijk zijn, als tot jonge kinderen in Christus.

1 KORINTHE 3:1

Dat wil zeggen: ze zijn onvolwassen.

Ze zijn nog steeds te onvolwassen voor vast voedsel. Hoe weet hij dat? Omdat hij zegt:

want u bent nog vleselijk. Als er immers onder u afgunst is en ruzie en tweedracht, bent u dan niet vleselijk en wandelt u dan niet naar de mens? Want als iemand zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik van Apollos, bent u dan niet vleselijk?

1 KORINTHE 3:3-4

Wat zegt hij? Het is heel duidelijk. Hij zegt: „Ik weet dat jullie een babygemeente zijn. Ik kan jullie niet behandelen als volwassen christenen. Jullie zijn een onvolwassen gemeente.” Hoe weet hij dat? Omdat er onder hen ruzie, afgunst en verdeeldheid is. Sommigen zeggen:

Ik hoor bij Paulus.

Sommigen zeggen:

Ik hoor bij Apollos.

Dit is niet het kenmerk van volwassenheid in de gemeente. Dit is een kenmerk van onvolwassenheid.

Wanneer Paulus zegt dat wij als gemeente tot een volwassen man moeten komen, zegt hij dus alleen opnieuw wat hij eerder in hetzelfde vers zei, in Efeze 4:13:

totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus,

EFEZE 4:13

22

God voltooit zijn werk van eenheid

Nu wil ik je dit vragen. Geloof je dat Jezus heeft gebeden dat wij allemaal één zouden zijn, zodat de wereld zou weten dat de Vader Hem gezonden heeft? En dat Jezus de afgelopen tweeduizend jaar begaafde mannen aan de gemeente heeft gegeven, die naar dit doel toewerken: dat de gemeente in eenheid tot een volwassen man zou komen? Denk je dan dat God, na er tweeduizend jaar aan gewerkt te hebben, de gemeente ineens zal opnemen voordat zij dat doel bereikt? Denk je dat Hij, nadat Hij tweeduizend jaar naar dit doel heeft toegewerkt, zal zeggen: „Nou, Ik geef het op”, en haar plotseling zal wegnemen? Nee. Hij heeft er te veel tijd in geïnvesteerd. Hij heeft al bepaald wat Hij gaat doen. Hij heeft bepaald dat de gemeente tot deze eenheid zal komen.

Hoe vroeg of hoe laat dat gebeurt, heeft veel met ons te maken. Het heeft te maken met elke generatie christenen: welke generatie christenen zal hierop reageren en tot eenheid worden gebracht met andere christenen uit hun generatie? Dat is de grote vraag. Maar het punt is dat Gods werk met de gemeente pas voltooid zal zijn wanneer wij allemaal tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God komen, tot een volwassen man. Hij zal Zijn project niet afbreken nu Hij er al zo lang aan werkt, dat staat vast. Als Hij er niet in geïnteresseerd was dit tot volle ontplooiing te brengen, had Hij de gemeente al lang geleden moeten opnemen, voordat veel mensen afvielen. Dan was zij beter af geweest. Maar het feit is dat Hij ergens naartoe werkt. Daarom heeft Hij de gemeente niet weggenomen. Daarom heeft Hij ons hier gelaten: omdat wij nog niet gekomen zijn tot datgene waartoe Hij ons wil brengen.

De psalmist vertelt ons in Psalm 133 dat het, wanneer dit gebeurt, zal zijn als de dauw op de bergen. Het zal de verkwikking zijn, de tijden van verkwikking die uit de tegenwoordigheid van de Heere komen en waarover Petrus sprak. Wanneer de gemeente in eenheid is, wanneer de broeders eensgezind samenwonen, behoort dit beslist tot de laatste fasen van wat wij op onze christelijke levensweg verwachten. Dit is de grote climax waar God ons naartoe brengt: het lichaam van Christus

vertegenwoordigt Christus volledig als één verenigd getuigenis, één verenigd geheel. Broeders wonen eensgezind samen, de zalving daalt vanaf het Hoofd neer tot ieder lid van het lichaam, en iedere christen wandelt in de zalving zoals Jezus daarin wandelde.

Ik geloof in het herstel van tekenen en wonderen in dezelfde mate als vroeger. Ik weet dat er tegenwoordig tekenen en wonderen in de gemeente zijn, maar beslist niet in de mate waarop wij hopen en waarin God ze, naar ik geloof, uiteindelijk heeft voorzien. Dit is onze bestemming en dit is een van de laatste fasen die hier worden genoemd.

Aan het eind van vers 3 van Psalm 133 staat dat God daar de zegen gebiedt, zelfs het leven tot in eeuwigheid. Waar? Waar broeders eensgezind samenwonen, gebiedt God de zegen. Ik denk dat wij het erover eens kunnen zijn dat God bepaalde zegeningen aan de gemeente heeft onthouden. Wij hebben God om veel dingen voor de gemeente gebeden: goede dingen die rechtmatige zegeningen zouden zijn. Wij vragen om een opwekking, om meer financiële middelen om het Evangelie te verspreiden, om meer arbeiders voor de oogst, om eenheid, om het openbaar worden van de gaven van de Geest, en om allerlei echte, rechtmatige zegeningen. Waarom zijn die niet gegeven? Misschien deels omdat Hij wacht. Hij kan de zegen niet gebieden, in elk geval niet volledig, totdat de broeders in eenheid zijn. Daar gebiedt Hij de zegen, zelfs de zegen van het eeuwige leven, het leven tot in eeuwigheid.

23

Psalm 134: voortdurend voor Gods troon

De laatste graad is Psalm 134. Die psalm is buitengewoon kort, en toch beeldt hij Gods volk af, dag en nacht in Gods tegenwoordigheid, in Zijn heiligdom, voor Hem. Ik geloof dat hij ons hetzelfde beeld laat zien als in Openbaring, toen Johannes naar de hemel werd opgenomen en daar de heiligen zag: dag en nacht prijzen zij God, altijd zijn zij voor Zijn troon en hoeven zij nooit meer uiteen te gaan.

In ons huidige leven zouden we natuurlijk in zekere zin kunnen zeggen dat we voor God leven, in Zijn heiligdom. We maken deel uit van Zijn heilige tempel. We maken deel uit van Zijn gezin. Hij is bij ons. In Hebreeën 4 staat:

Laten wij dan met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid verkrijgen en genade vinden om geholpen te worden op het juiste tijdstip.

HEBREEËN 4:16

We hebben toegang tot Zijn troon. Maar feit blijft dat we ook echt in de wereld zijn. Ik bedoel niet dat we van de wereld zijn. Ik bedoel eenvoudigweg dat we in de wereld zijn, en dat betekent dat we aandacht moeten besteden aan dingen die ons van tijd tot tijd afleiden. Gelukkig is de man bij wie de bezigheden in de wereld op geen enkel moment zijn gemeenschap met God in de weg staan.

Toen ik met handarbeid de kost moest verdienen, deed ik altijd graag werk waarbij ik niet behoefde na te denken: vloeren schrobben, toiletten schoonmaken, dingen sorteren — gewoon gedachteloos werk dat een chimpansee zou kunnen doen. Dat is het soort werk waarvan ik houd. Niet omdat ik niet graag nadenk, maar omdat ik graag zelf kies waarover ik ga nadenken. Ik denk graag na over de dingen van God, en als je dat soort werk doet, hoeft het je gemeenschap met God niet in de weg te staan. Maar als je een beroep hebt dat veel denkwerk vereist, zullen er natuurlijk momenten zijn waarop je gedachten worden afgeleid van de dingen van God. Dan moet je weer terugkomen in de tegenwoordigheid van de Heere om verkwikt te worden en nieuwe kracht te ontvangen.

24

Altijd bij de Heere in zijn tegenwoordigheid

Toch ziet deze psalm uit naar een tijd waarin we niet meer uit de tegenwoordigheid van God weggaan. Die tegenwoordigheid is voortdurend. Ik geloof dat dit spreekt over datgene waar Openbaring over spreekt:

En ik hoorde een luide stem uit de hemel zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.

OPENBARING 21:3

Dag en nacht zullen we voor Zijn troon zijn. Wanneer de Heere terugkomt, zullen we niet meer afwezig zijn en zal onze gemeenschap met God niet meer worden onderbroken.

Een pelgrimslied. Kom, loof de HEERE, alle dienaren van de HEERE, u die nacht aan nacht in het huis van de HEERE staat. Hef uw handen op naar het heiligdom en loof de HEERE. De HEERE zegene u uit Sion, Hij Die hemel en aarde gemaakt heeft.

PSALMEN 134:2-4

Nogmaals, het is heel kort maar krachtig. Het verwijst naar de dienaren van de Heere die daar 's nachts staan en Hem aanbidden, zoals ze dat natuurlijk ook overdag doen. Maar het punt is dat ze 's nachts niet naar huis gaan. Ze blijven tot laat in het huis van de Heere en blijven daar. De nacht breekt hun gemeenschap met God niet af.

Natuurlijk staat in de beschrijving van de nieuwe stad, het Nieuwe Jeruzalem, in Openbaring dat daar geen nacht zal zijn. Maar we hoeven niet te struikelen over de verschillen in beeldspraak. Op verschillende plaatsen worden ons verschillende beelden gegeven. Hier is het idee natuurlijk dat het feit dat het nacht is niets

verandert. In ons aardse leven werken we daarentegen overdag en slapen we 's nachts. Maar in het Nieuwe Jeruzalem slapen we 's nachts niet. Er is daar zelfs helemaal geen nacht. We staan eenvoudigweg voorgoed voor God.

Ik beweer werkelijk niet dat ik precies weet wat we in de opstanding zullen doen. Wanneer God Zijn nieuwe hemelen en de nieuwe aarde schept en wij voor Hem staan en Hem dag en nacht dienen, weet ik niet of we voortdurend alleen maar voor Hem zullen neerbuigen en Hem prijzen, of dat, zoals de Bijbel inderdaad zegt:

we zullen samen met Hem regeren.

Ik weet niet over wie we zullen regeren of wat we zullen doen, maar God heeft veel dingen over deze zaken niet gezegd.

Maar één ding is niet onbesproken gebleven. Eén ding is heel duidelijk. In 1 Thessalonicenzen 4, vers 17, staat:

En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn.

1 THESSALONICENZEN 4:17

Nadat de Heere gekomen is, zullen we altijd bij de Heere zijn. Wat we dan ook zullen doen, is ons op dit moment niet helemaal duidelijk. Maar we weten dat we voortdurend bij de Heere zullen zijn.

25

De opgangsliederen als pelgrimstocht

Als ik nog heel snel de stappen mag langslipen die we hebben behandeld, dan zullen we hiermee afsluiten. Bij de vijftien trappen die we hebben besproken, begint het met de man die ontevreden is in de wereld. Lijkt het niet lang geleden dat we die psalm bestudeerden? Het lijkt wel enkele dagen geleden, maar dat komt doordat we sindsdien zoveel stappen hebben doorlopen.

Vervolgens is hij in Psalm 121 zover gekomen dat hij zijn vertrouwen op de Heere stelt. Daarna treedt hij in Psalm 122 in gemeenschap met andere gelovigen. In Psalm 123 stelt hij zich voor God beschikbaar voor dienst. Hij vraagt God hem een plaats van dienst te geven in Zijn lichaam en in Zijn Koninkrijk. In Psalm 124 viert hij zijn bevrijding. Hij is bevrijd uit de valstrik waarin hij zat, uit de gevangenschap waarin hij vroeger verkeerde. We hebben gesproken over bevrijding van zonde of van zondige gewoonten, of zelfs uit gebondenheid door demonen.

Dan zien we dat hij in Psalm 125 de nadruk legt op zijn zekerheid in de Heere. In Psalm 126 bespreken we hoe al onze beproevingen uiteindelijk in vreugde veranderen. We moeten blijven ploegen. We moeten het zaad blijven zaaien, zelfs in tijden van tranen en in tijden van beproeving. In Psalm 127 vinden we het begrip voortplanting en het opleiden van discipelen, het opleiden van kleine kinderen om het werk voort te zetten. Zo plant iemand zijn eigen geestelijke leven voort in het leven van een ander, in een jongere bekeerling. In Psalm 128 is er vruchtbaarheid: Gods zegen op onze inspanningen en het voortbrengen van vrucht in ons leven. In Psalm 129 zijn er beproevingen en verdrukkingen. In Psalm 130 is er het uitzuiveren van de diepgewortelde zonden in ons leven. We ontdekken dat de zonde er nog steeds is en dat we op dit gebied voortdurend Gods genade nodig hebben. Psalm 131: nederigheid en tevredenheid. In Psalm 132: rust, het binnengaan in Gods rust. In Psalm 133: eenheid met de broeders. Dat is, geloof ik, een van de laatste stadia die de gemeente moet doorlopen — hoe eerder, hoe beter. En ten slotte, Psalm 134: blijvende gemeenschap, ononderbroken aanbidding en gemeenschap met God. Ik geloof dat dit pas werkelijkheid wordt wanneer de Heere Zelf terugkomt.

En zo hebben we een geestelijke pelgrimstocht gevolgd. Als dit pelgrimspsalmen waren die werden gezongen door pelgrims die vroeger naar Jeruzalem gingen, dan zijn het ook pelgrimspsalmen voor ons, want ook wij zijn op pelgrimstocht. De Bijbel zegt dat wij de tijd van onze pelgrimstocht hier, van ons vreemdelingschap, met vrees en beven moeten doorbrengen.

En als u Hem als Vader aanroept Die zonder aanzien des
persoons naar ieders werk oordeelt, wandel dan in de vreze des
Heeren, gedurende de tijd van uw vreemdelingschap,

1 PETRUS 1:17

En als pelgrims en vreemdelingen moeten we ons onthouden van de begeerten van het vlees die strijd voeren tegen de ziel.

Geliefden, ik roep u op als bijwoners en vreemdelingen u te
onthouden van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen
de ziel.

1 PETRUS 2:11

Wij zijn zelf pelgrims in deze wereld, en dit zijn de liederen van onze pelgrimstocht.

Ik geloof dat iemand in Psalm 119 zegt:

Uw verordeningen zijn mijn gezangen geweest op de plaats waar
ik vreemdeling was.

PSALMEN 119:54

Daarmee wordt bedoeld dat Gods woorden de dingen zijn geworden die we onderweg zingen terwijl we onze pelgrimstocht door het leven maken. En deze psalmen kunnen dat zijn.

Misschien zal elk van deze psalmen op verschillende momenten in je leven, in verschillende stadia van je wandel, een andere betekenis voor je hebben. Wanneer je ze leest, zullen ze werkelijk tot leven komen. Sommige ervan spreken je misschien nog

niet erg aan als je ze nu leest. Maar in een andere levensfase kunnen ze heel betekenisvol zijn door wat je op dat moment doormaakt. We zullen op dit punt afsluiten, en ik weet zeker dat we het boek Psalmen in de volgende lessen kunnen afmaken.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Psalmen 128:2-7
- Psalmen 128:3
- Psalmen 128:4
- Hebreëën 12:6
- Psalmen 129:1-2
- Psalmen 129:4-5
- Psalmen 129:6
- Psalmen 129:7-9
- Psalmen 129:2-4
- 2 Petrus 1:5-6
- Psalmen 130:2-3
- Romeinen 8:26
- Romeinen 7:18
- Psalmen 130:2-8
- Psalmen 125:6
- Psalmen 131:2
- Psalmen 131:2-3
- Psalmen 131:4
- Psalmen 131:2-4
- Psalmen 132:9-11
- Psalmen 132:2-6
- 2 Samuel 7:2
- Psalmen 132:7
- Psalmen 132:13
- Psalmen 132:16-17

- Psalmen 132:19
- 1 Korinthe 10:11
- Hebreëën 10:11
- Kolossenzen 3:3
- Psalmen 133:2-4
- Psalmen 133:4
- Psalmen 133:3
- Psalmen 133:2
- Spreuken 6:19
- Handelingen 2:33
- Handelingen 2:1
- Handelingen 3:19
- Johannes 17:21
- Markus 3:24
- Efeze 4:11-13
- 1 Korinthe 3:1
- 1 Korinthe 3:3-4
- Efeze 4:13
- Hebreëën 4:16
- Openbaring 21:3
- Psalmen 134:2-4
- 1 Thessalonicenzen 4:17
- 1 Petrus 1:17
- 1 Petrus 2:11
- Psalmen 119:54

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.